

*Pán Ježíš praví:
„Miluje-li mne kdo,
slova mého ostříhati bude.“*

Jan 14,23

To čiňte na mou památku

Jednoduchá úvaha pro věřící o večeři Páně.

Dr. E. Dönges

„Já zajisté přijal jsem ode Pána, což i vydal jsem vám, že Pán Ježíš v tu noc, v kterou zrazen jest, vzal chléb, a díky činiv, lámal a řekl: Vezměte, jezte, to je tělo mé, kteréž se za vás láme. To čiňte na mou památku. Takž i kalich, když povečeřel, rka: Tento kalich je ta nová smlouva v mé krvi. To čiňte, kolikrát píti budete, na mou památku. Nebo kolikrát byste koli jedli chléb tento a kalich tento pili, smrt Páně zvěstujete, dokud nepřijde“ (1. Korintským 11,23-26).

Čím více se blíží slavný okamžik, kdy Pán Ježíš splní Své zaslíbení: *„Zase přijdu, a poberu vás k sobě samému, abyste, kde jsem já, i vy byli“* (Jan 14,3), tím vzácnější nám musí být Jeho odkaz: **„To čiňte na mou památku!“** Ano, právě v dnešní době vážných událostí, kdy vše kolem nás se otřásá v základech a je tak nejisté, musí se toto Jeho slovo mocně dotýkat našich srdcí. On, Pán slávy, který sestoupil na zem, aby ve Svě nezměrné lásce za nás trpěl a zemřel a nás Svou smrtí na kříži věčně spasil, chce, abychom Jeho smrt zvěstovali, **dokud nepřijde**. A On je už **blízko**; přijde **brzy**. **Brzy** budeme Jeho smrt v tomto světě a v této poušti zvěstovat naposled. Proto máme vždy, pohnuti, s vděčností a radostí, **dokud nepřijde**, každého prvního dne v týdnu zaujmout své místo u stolu Páně. Kéž by to činili všichni věřící!

S přáním, aby bylo poslouženo mnohé drahé duši, která patří Pánu, chceme zde vyjádřit několik myšlenek o „večeři Páně“. Učiníme to pod třemi body a sice:

Večeře Páně je

- 1.** památnou večeří vykoupených,
- 2.** oslavným vyjádřením jednoty s Kristem a Jeho lidem,
- 3.** slavností děkování a velebení.

Uvažujme o těch třech bodech blíže, a necht' nás sám Pán u toho milostivě vede.

1. Večeře Páně je památnou večeří.

Když Pán ustanovil Svou večeří, řekl výslovně: *„To čiňte na mou památku“* (Lukáš 22,19). Z uvedeného sdělení apoštola Pavla, který to *„přijal od samého Pána“*, jak nám to dotvrzuje, Pán vyslovil slova: *„na mou památku“* dvakrát (1. Korintským 11,24.25). Ač Matouš a Marek nám tato slova nesdělují, jistě Duch Boží vedl Luká-

še a apoštola Pavla, aby nám tato vzácná slova sdělili, a apoštol Pavel k tomu ještě musel připojit důležité poučení, že večeři Páně „**smrt Páně** zvěstujeme, **dokud nepřijde**“ (1. Korintským 11,26).^{*} Již ze slov: „*To činite na mou památku,*“ a: „*smrt Páně zvěstujete, dokud nepřijde,*“ je jasně vidět, že večeře Páně **není** pro lidi, kteří ještě nepatří Pánu a kteří snad teprve hledají **odpuštění** hříchů, anebo snad ve večeři Páně dokonce vidí „nekrvavé **opakování** té kdysi krvavé oběti Ježíše Krista“. Ne, jen srdce, která žijou vírou v Ježíše Krista a v Jeho oběť na kříži obdržela **odpuštění** hříchů a **věčné spasení**, mohou, v odpověď na přání a vůli Páně, „na Jeho památku smrt Páně zvěstovat, dokud On nepřijde.“

Důležitá pravda, že večeře Páně a Jeho stůl jsou jen pro věřící, se nám stane jasnější, když uvážíme dva následující body: že totiž u stolu Páně je slavnostně vyjadřována **jednota s Kristem a Jeho lidem** a že tam věřící společně přinášejí **díky** a **velebení** svému Vykupiteli a skrze Něj velebí v duchu a v pravdě Boha, **svého Otce**.

Ovšemže i věřící mají vždy znovu, dříve než zaujmou své místo u stolu Páně, zkoušet svou cestu a svůj praktický život a je-li třeba, odsoudit a dát do pořádku, ano, zkoušet „*sebe samé,*“ tzn. stav svých srdcí (1. Korintským 11,28), aby večeři Páně slavili důstojně, jinak by musel Pán, Jehož **dům a chrám je svatý** (Židům 3,6; 1. Korintským 3,16.17), zakročit **kázní**, jako kdysi v Korintu (1. Korintským 11,29-34). **Pán bdí nad svatostí Svého lidu i stolu**. Všechn „*starý kvas*“, tzn. **všechno** zlo, osobní i společné, v srdcích, slovech a v praktickém životě, máme odsoudit a odstranit, „*vyčistit*“ proto, poněvadž jsme co do našeho postavení vykoupení, „*nenakvašení*“ (1. Korintským 5,7-8). Když se to stalo, pak zvěstujeme v tomto směru smrt Páně podle Jeho vůle a důstojně.

^{*} S jakými city Pán ustanovil Svoji večeři, dosvědčují nám Jeho slova: „*Žádostí žádal jsem tohoto beránka jísti s vámi, dříve než bych trpěl*“ (Lukáš 22,15). A právě tak mluví slova Ducha Božího k našim srdcím, že „*Pán Ježíš v tu noc, v kterou zrazen jest, vzal chléb, díky činiv, lámal...*“ (1. Korintským 11,23). Nechce nám to zdůraznit, že vůle Páně ohledně slavení Jeho večeře byla téměř posledním přáním Pána? Poslední přání našich milých odcházejících a především již zesnulých ctíme a plníme obzvláště věrně a celým srdcem.

Jak je pro nás důležité, že Pán si přeje, abychom my, vykoupení, po dobu Jeho nepřítomnosti měli před **očima** Jeho **lásku**. Ta za nás šla až na smrt, ano, až na smrt Jeho samého. Toto máme mít na paměti a v srdci stále – i u Jeho stolu – dokud On nepřijde. Až Pán přijde, budeme Ho, našeho Vykupitele, věčně vidět tváří v tvář v slávě jako **Beránka**, který za nás byl obětován (Zjevení 5). Proto nám Pán dal v **chlebu** a **kalichu** viditelné znaky Své lásky, anebo, lépe řečeno, Své **smrti**, jak nám říká apoštol: „*Neboť kolikrát byste jedli chléb tento a kalich tento pili, smrt Páně zvěstujete, dokud nepřijde*“ (1. Korinským 11,26).

Čím více nyní naše duše staví živou vírou na dokonalé oběti Pána Ježíše a dále, čím více jsou naše srdce vroucí **láskou** spojena s Jeho vzácnou osobou a čím skutečnější je naše **naděje** a naše touha po Jeho příchodu, abychom pak vždycky u Něho byli, tím vzácnější a významnější nám bude **večeře Páně**, památka Jeho smrti. Je pak jako drahý odkaz mezi oběma událostmi: mezi **smrtí** Páně a Jeho **příchodem**; vidí pak obě jako jeden celek. Ve svatém údivu a velebení se díváme **zpět** na Pána na **kříži** a radostně hledíme **vpřed** na Jeho brzký **příchod**, jako na hvězdu jasnou a jitrní (Zjevení 5,6 a 22,16.17). „*Zvěstujeme Jeho smrt, dokud nepřijde.*“

V Božím slově také vidíme, že první křesťané ve své první lásce v Jeruzalémě „*denně po domech* – jsouce oddělení od chrámu – *lámali chléb*,“ tzn., zvěstovali **smrt** Páně. „*Zůstávali v učení apoštolském, a v obecenství, a v lámání chleba, a na modlitbách*“ (Skutky 2,42). O církvích, které povstaly z pohanů, čteme také, že zvěstovaly smrt Páně každého **prvního** dne po sobotě: „*Tedy první den po sobotě, když se učedníci sešli[†] k lámání chleba*“ (Skutky 20,7). Ačkoliv apoštol byl právě přítomen, nesešli se věřící **v první řadě** proto, aby **jej** slyšeli, jakkoli potřebné a požehnané bylo i to, nýbrž aby **zvěstovali smrt Páně** a Pána chválili a velebili. Bylo jim jasné a pevně drželi, že Pán Ježíš je uprostřed nich a že „*On je přede*

[†] Tvar řeckého slovesa, které je přeloženo slovem „sešli se“, naznačuje, že toto shromáždění se bylo pravidelné. Mohlo by se to tedy přeložit: „*když se učedníci – jako obvykle – shromáždili k lámání chleba.*“ Ve vzácném spisu z druhé poloviny druhého století po Kristu, nazvaném: „Učení dvanácti apoštolů“, stojí také jasně: „V den Páně se shromáždíte k lámání chleba“ (14,1).

vším“ (Matouš 18,20; Koloským 1,17).

Není to také jen náhodou, nýbrž nanejvýš významné a i dobře pochopitelné, že věřící slavili v den **vzkříšení** Páně večeri Páně a zvěstovali Jeho smrt. Úplně jisté je, že je vedl Duch Boží, který nám přivolává: „**Pamatuj, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých**“ (2. Timoteovi 2,8)! Pán, který za nás **zemřel** a **vstal z mrtvých, žije**. A první den týdne je **dnem Páně**, dnem Jeho vítězství, který je pro naše nové a nebeské postavení jako křesťanů významný, i když jsme na druhé straně přece jen ještě **poutníci**, kteří jsou zde zanecháni, aby sloužili Bohu a **očekávali** Jeho Syna s nebe.

Přejdeme nyní k druhému oddílku našich úvah:

2. U večere Páně vykoupení slavnostně vyjadřují své úzké spojení s Kristem a s Jeho lidem.

Na golgotském kříži položil Ježíš Kristus, náš Vykupitel a Pán, který nás tam Svou obětí smrtí vykoupil, také **základ k jednotě** všech věřících. V Evangelii Jana 11,51.52 čteme, že Ježíš měl zemřít nejen za národ (židovský), „*ale také, aby syny Boží rozptýlené shromáždil v jedno.*“ Svou smrtí Pán spojil věřící **z pohanů** s věřícími **ze Židů** a učinil z nich **jedno** stáde (t.j. dle původního, a **ne** ovčinec) a **jeden** lid (Jan 10,16). On tím „*zbořil hradbu dělící na různě*“ (dle Karafiáta: „*zbořil dělící zeď ohrady*“ Efezským 2,13-17).

Avšak **tato** jednota věřících ze Židů a ze všech národů země jakožto jedno stáde nebyla pro Boha ještě dost, měla být ještě vroucnější a slavnější. Úplnou jednotu učinil Bůh teprve skrze **křest Duchem svatým**: „*Skrze jednoho zajisté Ducha my všichni v jedno tělo pokřtěni jsme, buď Židé, buď Řekové, buď služebníci, neb svobodní, a všichni v jednoho Ducha zapojeni jsme*“ (1. Korintským 12,13; porovnej s Galatským 3,28; Koloským 3,11). Tím mají všichni vykoupení, kteří skrze víru v Ježíše Krista se stali Božími **dítětkami**, „*přístup v jednom Duchu k Otci*“ (Efezským 2,18). Tím se stali také **příbytkem** Božím v Duchu (Efezským 2,22). A jsou, jak Boží slovo ještě vzácnějšími obrazy představuje, **údy Krista**: „*tělo Kristovo*“, „*nevěsta*“ aneb „*manželka Beránkova*“ (Efezským 5,30.32; Zjevení 21,2.9).

První věřící, poučení Božím slovem a puzením Duchem Svatým, představovali věrně denně tuto jednotu před světem, v kterém měli vydávat společné svědectví jako „*město na hoře ležící, které nemůže být skryto*“ (Matouš 5,14). Neměli a nechtěli být „neviditelnou církví“. Čteme o nich: „*I zůstávali v učení apoštolském, a v obecenství, a v lámání chleba, a na modlitbách*“ (Skutky 2,42).

„Lámáním chleba“ je myšlena večeře Páně, u které věřící osvědčili své obecenství s krví a tělem Kristovým (Skutky 2,46; 20,7). Apoštol píše: „*Kalich dobrořečení, ... zdali není obecenství krve Kristovy? A chléb, který lámeme, zdali není obecenství těla Kristova? Poněvadž jeden chléb, jedno tělo mnozí jsme; všichni zajisté jednoho chleba účastni jsme*“ (1. Korintským 10,16.17). **Chléb** ten je obrazem jak Kristova těla, který za nás na kříži vytrpěl **smrt** (verš 16), tak i obrazem Kristova těla, které **my** věřící nyní tvoříme jakožto Jeho údy (verš 17), kteří **jednoho** chleba účastni jsme u večeře Páně. Vyjadřujeme tedy u večeře Páně **dvojí** spojení a jednotu. Není žádné jiné příležitosti a žádného jiného děje, kterými by se naše spojení a jednota s Kristem samým a s Jeho lidem tak projevovaly a představovaly, jak se to děje u večeře Páně. Pokud jde o **růst** a **poznání** pravdy, jako i o mnohé jiné věci, může být mezi věřícími ještě veliký rozdíl, ale **všichni** patří Kristu a tvoří živou jednotu: jsouce pokřtěni **jedním** Duchem v **jedno** tělo. Svou jednotu představují u stolu Páně a u večeře Páně tak jasně a tak vzácně, jako nikde jinde.

Je naprosto proti slovu a vůli Páně, když věřící na nějakém jiném základě, než na základě jednoty **všech** věřících, spolu lámou chléb a chtějí večeři Páně slavit odděleně. Jako je jisté, že nevěřící nepatří k tělu Kristovu, a proto také ani ke stolu Páně, tak je také jisté, že nejsou žádní **skuteční** věřící, kteří by **nepatřili** k tělu Kristovu a kteří by neměli být u stolu Páně.[‡]

[‡] Je ovšem možné, že někdo je pod církevní **kázní**, kterou Církev ve jménu Páně a pod vedením Ducha Svatého musela provést (porovnej s Matoušem 18,18), buď pro zlý **praktický život**, anebo pro zlé, kacířské **učení**. (Porovnej s 1. Korintským 5,9-13 a 2. Jana 9-11.) Vzhledem k **jednotě** je rovněž třeba, aby se u stolu Páně bedlivě dbalo **čistoty**, poněvadž ten stůl, jak již jeho název praví, je stůl **Páně**. A když již v prvních dobách bylo potřeba napomenutí, aby smrt Páně byla zvěstována **důstojně**, tím více je nám třeba dbát tohoto napomenutí v našich dnech.

Nyní přicházíme k poslednímu bodu naší úvahy:

3. Večeře Páně je slavností děkování a velebení vykoupenými.

V evangeliu čteme, že Pán u večeře „vzal chléb a **dobrořečil**, *lámal a dal učedníkům*.“ Dále slyšíme: „A vzav kalich a **díky činiv**, *dal jim*“ (Matouš 26,26.27). Pán tedy při ustanovení Svě večeře „**dobrořečil**“ a „**díky činil**“. Ke konci večeře slyšíme: „A sezpívavše **píseň**,[§] *vyšli na horu Olivetskou*“ (Marek 14,26).

Dále nám Duch svatý jmenuje kalich, z kterého při večeři Páně věřící mají pít podle slova Páně, „*kalichem dobrořečení*“ (1. Korintským 10,16).^{**}

K večeři Páně přicházejí věřící, jak jsme již dříve řekli, jako tací, kteří již předem „zkusili sebe samé“ (1. Korintským 11,28). Svě místo tam zaujímají, jsou si vědomi, že mnoho utrpení a bolesti a veliký soud za jejich hříchy a viny stihly Pána na kříži. To je jaksi jedení „*hořkých bylin*“, které nesměly chybět u slavnosti fáze (2. Mojžíšova 12,8). Co nás však obzvláště u stolu Páně vyznačuje, je naše postavení jako **kněží** v okrase svatyně a s **děkováním a velebením** v srdci a na rtech. Svědčí o tom chvalořečení, která tam jsou Pánu přinášena, i zpívané písně a čtené oddíly Písma.

Jak by tomu také mohlo být jinak, když Boží slovo poučuje naše srdce a Duch Boží nás naplňuje a vede? Zda pak nevstupují k Bohu skrze Ježíše Krista v přítomnosti znaků smrti Páně, které u večeře Páně před sebou spatřujeme, **díky, chvály a velebení**? Zda pak nebývá sám Ježíš Kristus, drahý obětní Beránek, uprostřed Svých vykoupených oslaven a nadevše vyvýšen? Kde se nám představuje jasněji dokonalá láska **Otce**, který Svěho vlastního jednorozeného Syna za nás vydal, a velebeníhodná láska Božího **Syna**, skrze Jehož krev nyní máme „*plnou svobodu*“ (smělost) s pravým srdcem a v plné jistotě

[§] Byly to asi Žalmy, díl velikého „Hallelujah“ (Žalm 113-118), které se při některých židovských slavnostech a také při slavnosti Fáze zpívaly. Ten zpěv nám ukazuje, že u slavení večeře Páně se mají zpívat **chvalozpěvy**, a ne jiné písně.

^{**} V prvních dobách křesťanství a po několik století pak ještě byla večeře Páně Církví nazývána krátce „slavností **díkůčinění**“, „**eucharistií**“ a byla **slavena každého prvního dne v týdnu**. Po reformaci slavily evangelické církve večeři Páně také každou neděli, Tento biblický způsob se ale časem, kvůli vadám duchovního života a účastenství, opět změnil.

víry ke vcházení dovnitř pravé svatyně, před náš společný duchovní zrak a před naše svědomí a srdce, jako u **stolu Páně**?

Vždy, když věřící pod vedením Ducha Božího slaví večeri Páně, zvěstují Jeho smrt, což činí dle poučení Božího slova a po způsobu prvních křesťanů, pokud lze, každého prvního dne v týdnu, slaví slavnost, která je obrazem a již nyní okoušením věčné blaženosti, která bude v nebesích naším podílem. Tam vidíme, jak nám ukazuje 5. kapitola Zjevení, vykoupené shromážděné kolem trůnu, „*mezi kterými **Beránek stojí jako zabitý***“. Dvacet čtyři starších, kteří představují vykoupené, mají „*každý harfu a nádoby zlaté plné vůně*“ a zpívají novou píseň a chválí Beránka: „*Hoden jsi vzít tu knihu, a otevřít pečeti její. Neboť jsi byl zabit, a vykoupils Bohu krví Svou ze všelikého pokolení a jazyku a lidu i národu. A učinil jsi je Bohu krále a kněží, a budou kralovat na zemi*“ (Zjevení 4 a 5). Tak, jak tomu bude ve slávě, kde všichni věřící, **bez** nějakého zvláštního pojmenování a rozdělení, v **jednom** Duchu oslavují Boha a Beránka, má tomu tak být již nyní **zde na zemi**; Pán Ježíš učil učedníky modlit se: „*Bud' vůle Tvá jak v nebi, tak i na zemi.*“

První křesťané se tedy neshromažďovali, aby se pouze společně vzdělávali, slyšeli Boží slovo a aby těm, kteří jsou ještě „venku“, totiž neobráceným, zvěstovali evangelium, ač to všechno bylo – jako i dnes ještě je – potřebné, nýbrž shromažďovali se, aby společně každého prvního dne v týdnu **velebili** Boha. Vždyť nám Pán praví: „*Otec hledá takových velebitelů..., kteří by Jej velebili* (tak dle původního, nejen tedy: *modlitebníků, kteří by se Jemu modlili*), **v Duchu a v pravdě**“ (Jan 4,23.24). V souladu s tím nám apoštol také říká: „*Díky činíce Otci, který hodné nás učinil účasti na losu svatých v světle, který nás vytrhl z moci temnosti, a přenesl do království Syna Svě lásky, v Němž máme vykoupení skrze krev Jeho, totiž odpuštění hříchů*“ (Koloským 1,12-14). A dále: „*Protož skrze Něho* (skrze Ježíše Krista, který podle Svého zaslíbení je uprostřed Svých milých, **vždy** když jsou shromážděni v Jeho jménu) *obětujeme Bohu obět' chvály vždycky, to je ovoce rtů oslavujících jméno Jeho*“ (Židům 13, 15). Apoštol Petr nám právě tak říká: „*I vy, jako kameny živé, vzdělávejte se v dům duchovní, kněžstvo svaté, k obětování duchovních obětí, vzácných Bohu skrze Ježíše Krista*“ (1. Petra 2,5).

Toto společné velebení vykoupených, k němuž nás Boží slovo tak často vybízí, působí Duch Svatý zvláštním způsobem u stolu Páně, kde podle vůle Páně našim srdcím a svědomím více než kde jinde představuje Jeho utrpení a dokonalou oběť.

Kéž by právě nyní, v těchto vážných dnech svévole, zmatků a zkázy Církve, z níž se stal „*veliký dům*“, v němž jsou nejen „*nádoby ke cti*“, ale i nádoby „*k necti*“, kde lidé mají „*způsob pobožnosti, ale moc její zapírají*“ (2. Timoteovi 2,20-22; 3,1-5), srdce a svědomí všech věřících se probudila! A kéž by všichni, kteří jsou Páně, uprostřed vzrůstajícího se „*odstoupení*“ (tzn. odpadnutí od křesťanství) zaujali místo **oddělení** a **velebení**. Oboje patří k sobě a spolu stojí a padá. Pán je blízko. Přivolává nám: „**Aj, přijdu brzy. Drž to, co máš, aby žádný nevzal korunu tvou.**“ Kéž by Pán také každému z nás mohl říci slova uznání: „... *ostříhal jsi slova mého a nezapřels jména mého*“ (Zjevení 3,11.8).

Otci čest i Beránkovi
pějí drazé koupení,
celá věčnost nevypoví
dík za velké spasení –
i my lkáme v srdci svém,
Jezu, přijď, nás k Sobě vem'!

Několik slov o velebení.

Velebení lze přirovnat k **přetékání** nějaké nádoby. Velebení není **prosbou** o nějaký předmět nebo o nějaké požehnání. Velebení také není děkování za vezdejší požehnání a dary, jako zdraví, denní chléb, šatstvo atd., nýbrž je důkuvzdáním za **duchovní** dary a požehnání, jako jsou jistota vykoupení, pokoj s Bohem, blažené vědomí Božího synovství, obecenství s Otcem a Synem aj. Velebení je **přetékání** srdce naplněného radostí nad Boží láskou, která je v něm rozlita skrze Ducha Svatého. Velebitel přináší Bohu to, co On sám nám ve Svě neskonalé lásce daroval, jak také již říkal David: „**Z ruky Tvé dali jsme Tobě.**“ Ve společném velebení mají věřící vzácné vzájemné obecenství, radují se společně v Bohu, Jenž se jejich duším tak jasně zjevil ve Svém jednorozeném Synu.

Velebení není však jen děkováním za duchovní **dary** a **požehná-ní**, nýbrž výronem radosti a slasti nad samým **Dárcem**. Čteme: „*On je zajisté Pán tvůj, proto klaněj se Jemu!*“ Věřící Jej chválí a velebí nejen pro to, co **učinil**, nýbrž především proto, **co je sám v Sobě**.

Nebe bude místem věčného velebení. Nesčíslné množství všech vykoupených tam bude v dokonalém obecenství bez přestání a bez překážek velebit Boha a Beránka. Tam se nevloudí žádná nepravá nota, která by působila rušivě, a tam také nebude žádný hlas chybět.

Zvláštní příležitost k velebení dává Pán Své Církvi u Svého stolu, když je Jeho lid shromážděn, aby zvěstoval Jeho smrt. Duch Svatý tu bere z plnosti Krista a plní srdce věřícího, takže přetéká. Toto přeté-kání srdce z plnosti Krista je pravé nebeské velebení. U stolu Páně, v Jeho přítomnosti, činí činnost služby místem **odpočinutí** a **velebe-ní**. Tu se srdce podobá rozbité alabastrové nádobě, z níž vytéká drahá mast z výborného nardu na hlavu a nohy Páně a naplňuje dům svou vůní. On tu bývá oslaven a Jeho srdce je zaujato láskou a vděčností Jeho milovaných, kteří tu často pějí:

Beránku, jenž nyní v nebesích dlíš,
vrátil ses oslaven v Otcovu říš,
když Ti kříž Golgaty dal lidský hněv,
by můj hřích navěky smyla Tvá krev.
Tvůj lid, jenž k Tobě lne, činí Ti z srdcí chrám;
jistě jej přivedeš ku věčným výšinám,
kde zástup věrných Tvých chválí jen dílo Tvé,
žes Sebe v oběť dal z veliké lásky Své.
Velebí jméno Tvé, Tobě se klaní,
sklání svá kolena a Tebe slaví.
Vždyť i rty maličkých budeš pak oslaven,
chvalozpěv znít bude navěky. – Amen!

© 2006

ŠÍŘENÍ PÍSMÁ SVATÉHO

Nabočany 19, 538 62 Hrochův Týnec

sirenipismasv@atlas.cz